

R. J. Palacio

CHARLOTTE

Una història Wonder

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *Shingaling*

© R. J. Palacio, 2015

1a edició: febrer del 2016

© de la traducció: Imma Falcó

© Edicions La Campana

Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65

www.lacampanaeditorial.com

info@lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Tad Carpenter, 2015

Adaptació del disseny de la coberta: Zink comunicació

ISBN: 978-84-16457-21-2

Dipòsit legal: B. 4.032-2016

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Però cada primavera
es torna jove un altre cop,
i les fades canten.

Flower Fairies of the Spring, 1923

Nobody can do the shingaling like I do.
(Ningú balla el shingaling tan bé com jo.)

The Isley Brothers, «Nobody but Me»

Com anava a escola

Cada dia anant a escola solia veure a Main Street un senyor gran que era cec i tocava l'acordió. Estava assegut en un tamboret sota el tendal de l'A&P Supermarket de la cantonada amb Moore Avenue, amb la gossa pigall estirada davant seu, en una manta. L'animal portava un mocador vermell lligat al coll. Era una labrador negra. Ho sé perquè la meva germana Beatrix l'hi va preguntar un dia.

–Perdoni, senyor, ¿quina raça de gos és?

–La Joni és una labrador negra, senyoreta –li va respondre ell.

–És moníssima. ¿La puc acariciar?

–Val més que no. És que està treballant.

–D’acord, gràcies. Que tingui un bon dia.

–Adéu, senyoreta.

La meva germana li va fer adéu amb la mà. Ell no ho podia saber de cap manera, esclar, i per tant no li va tornar la salutació.

Aleshores la Beatrix tenia vuit anys. Ho sé perquè era el meu primer any a la Beecher, i per tant encara era a infantil.

Jo no hi vaig parlar mai, amb l’home de l’acordió. Em fa ràbia haver-ho de reconèixer, però en aquella època em feia com por. Sempre tenia els ulls molt oberts, i com vidriosos i tèrbols. Eren de color crema i semblaven dues bales de color beix. M’espantava. Fins i tot em feia una mica de por la gossa, i mira que m’agraden els gossos. Si en tinc un i tot! El cas és que aquella gossa tenia el morro gris i els ulls com pastosos, també, i em feia por. Tot i així –i que consti en acta–, encara que tant l’home de l’acordió com la

seva gossa em feien por, sempre deixava un bitllet d'un dòlar a dins de l'estoig de l'acordiό, davant d'ells. I, no sé com, per més silenciosament que ho fes, tot i que ell estava tocant l'acordiό, sempre sentia el «fuf» que feia el bitllet d'un dòlar quan queia a dins de l'estoig.

–Que Déu beneeixi Amèrica! –deia a l'aire, assentint cap a on era jo.

Jo sempre em quedava admirada. ¿Com podia haver-ho sentit? ¿Com sabia en quina direcció havia de fer el gest?

La mare em va explicar que als cecs se'ls aguditzen molt els altres sentits per compensar el sentit que els falta. I com que era cec, tenia superbona oïda.

Això, esclar, em va portar a preguntar-me si devia tenir algun superpoder més. Com per exemple si a l'hivern, quan feia un fred que pelava, els seus dits tenien alguna manera màgica de mantenir-se calents mentre premien les tecles. ¿I com s'ho feia la resta del seu cos per mantenir l'escalfor? Aquells dies

glacials que a mi em començaven a petar les dents només de caminar quatre travessies en contra del vent polar, ¿com s'ho feia per mantenir l'escalfor i tocar l'acordió? Alguna vegada m'havia fixat que se li havien format petits reguerols de gel en algun tros del bigoti i de la barba, o que s'ajupia per assegurar-se que la gossa estava ben tapada amb la manta. O sigui que em constava que sentia el fred, però ¿com podia continuar tocant? Si allò no eren superpoders, ja em direu què és.

A l'hivern sempre li demanava dos dòlars a la mare en lloc d'un per deixa'ls-hi a dins de l'estoig.

Fuf. Fuf.

—Que Déu beneeixi Amèrica.

Tocava sempre les mateixes vuit o deu cançons. Excepte per Nadal, que tocava «Rudolf the Red-Nosed Reindeer» o «Hark! The Herald Angels Sing». Però si no, sempre eren les mateixes cançons. La meva mare se sabia el nom d'unes quantes. «Delilah», «Lara's Theme», «Those Were the Days». Em vaig bai-

xar tots els títols que ella deia i sí, tenia raó, eren aquestes cançons. «Those Were the Days», de fet, es va convertir en una de les meves cançons favorites. ¿Però per què tocava sempre les mateixes? ¿Eren les úniques que sabia tocar, o les úniques que recordava? ¿O se'n sabia moltes més però havia decidit tocar només aquelles?

I com més preguntes em feia, més me'n venien: ¿quan havia après a tocar l'acordió? ¿De petit? ¿Aleshores hi veia? Si no hi veia, ¿com podia llegir la partitura? ¿On va passar la infantesa? ¿On vivia quan no era a la cantonada de Main Street i Moore Avenue? Alguna vegada el veia caminant pel carrer amb la gossa, agafant amb la mà dreta l'arnès de l'animal i brandant el bastó amb l'esquerra. Anaven tan a poc a poc! No semblava que poguessin arribar gaire lluny. ¿Però on anaven?

Si no fos que em feia por, li hauria fet un munt de preguntes. Però no les hi vaig fer mai. Només li donava bitllets d'un dòlar.

Fuf.

—Que Déu beneeixi Amèrica.

Sempre igual.

Més endavant, quan em vaig fer gran i vaig deixar de tenir-li por, totes aquelles preguntes van deixar de semblar-me tan importants. Suposo que em vaig acostumar a la seva presència i que vaig deixar de pensar en els seus ulls nebulosos o en si tenia superpoders. Això no vol dir que deixés de donar-li el bitllet d'un dòlar quan passava, això no. Però ara era més aviat un hàbit, com ficar la targeta del metro perquè s'obri el torniquet.

Fuf.

—Que Déu beneeixi Amèrica.

Quan vaig començar cinquè el vaig deixar de veure, perquè ja no passava per allà per anar a escola. L'edifici de secundària de la Beecher és unes quantes travessies més a prop de casa meva que el de primària, així que ara vaig caminant a escola amb la Beatrix i la meva germana més gran, l'Aimee, i torno

d'escola amb la meva millor amiga, l'Ellie, i amb l'Abril i la Lina, que viuen a prop meu. De tant en tant, a principi de curs, a l'hora de plegar anàvem a comprar alguna cosa per picar a l'A&P abans de tirar cap a casa, i llavors sí que veia l'home de l'acordió, li donava un dòlar i sentia com beneïa Amèrica. Però des que havia arribat el fred que ho fèiem només molt de tant en tant, i per això fins que no feia uns quants dies que havien començat les vacances de Nadal i una tarda vaig anar amb la mare a l'A&P, no em vaig adonar que el cec que tocava l'acordió a Main Street ja no hi era.

Havia desaparegut.